

ἐπρόθεσεν ἔπειτα ὅτι τέσσαρας ὥρας εἶχα καιρὸν νὰ κοιμηθῶ, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτὰς καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν ἢ λύπην. Ἐφίλησε τοὺς πόδας μου καὶ ἀπῆλθε. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ σηκωθῶ ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν κλίνην· δὲν εἶχα ἡπατα· ἔμεινα εἰς τὴν θρονίδα μου καὶ ἀπεκοιμήθην πλησίον τοῦ πυρός. Εἰς τὰς ἑξ ἑκάστης πρωίας ἔρχονται καὶ μ' ἐξυπνοῦν· μὲ φέρουν κικολάταν καὶ μίαν ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν. Ἐπρογευματίσκα καὶ ἐνδύθην τὰ φορέματά ἐκεῖνα ἐκούσα ἀκουσά, ἔπειτα δὲ ἦλθεν ὁ Λεώνης νὰ μ' ἐπάρῃ, καὶ πρὶν εἶτι ἐξημερώσῃ ἀνεχώρησάμεν ἀπὸ τὴν μυστηριώδη κατοικίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔμαθα οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἀκριβῶς τὴν θέσιν, οὔτε τὸν ιδιοκτήτην, καθὼς καὶ ἄλλων καταγωγῶν τῶν μὲν πλουσίων, τῶν δὲ οἰκτρῶν, ἅτινα κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἐκείνην μᾶς ἠνοιχθήσαν εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς πάντα τόπον, μὲ μόνον τοῦ Λεωνὸς τὸ ὄνομα.

Καθόσον ἐπροχωροῦμεν, ὁ Λεωνὸς ἀνελάμβανε τὴν γαλήνην τῶν τρόπων καὶ τὴν περὶ τὰς ἐκφράσεις του ἐρασμιότητα. Καθὸ ὑποτεταγμένη εἰς αὐτὸν καὶ δεσμευμένη ἀπὸ τυφλὸν ὁλωςδιόλου πάθος, ἤμην ὡς ὄργανον τοῦ ὁποίου αἱ χορδαὶ ὅλαι ἤχουν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του. Ἄν αὐτὸς ἐφαίνετο σκυθρωπός, ἐγὼ ἐμελαγχόλουν, ἂν εὐθυμός, λησμονοῦσα πᾶσαν θλίψιν μου καὶ πάντα ἔλγchon τῆς συνειδήσεως, ἐμειδίω εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς του· ἂν ἐρωτόληπτος, πάλιν ἐλησμόνουν τὸν κάματον τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ τὴν στείρευσιν τῶν δακρύων μου, καὶ ἐπανεύρισκα δύναμιν ὅπως τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸ λέγω εἰς αὐτόν.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Καπελούζος ἐβάδιζε σιωπηλὸς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου.

— Τί ἔχεις ἀπόψε, πάτερ μου; τῷ εἶπεν ἡ νέα. Τί συνέβη λοιπόν; Ποῖος κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ;

— Τίποτε, κόρη μου, τίποτε... Ἦθελον...

— Τί, πάτερ μου;

— Τίποτε... δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη...

— Λέγε, πάτερ μου, σὲ παρακαλῶ.

— Ὅχι... ὅχι...

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ Καπελούζου.

Μεταβὰς δ' εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ δυστυχὴς ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔχυσεν ἀφθονὰ δάκρυα.

— ὦ! τὸ αἰσθάνομαι, ἔλεγε, τὸ αἰσθάνομαι!... Ἀγαπῶ τὴν Ζολάνδην, λατρεύω τὸ τέκνον ἐκεῖνο, ὅστις μοὶ ἀφῆρεσε τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ζωὴν τῆς Αἰμέττης, τὴν εὐτυχίαν μου!... Ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ δοῦξ ἦτο πατήρ, ὅτε ἔλαβον τὴν ἀφελίαν μου, καὶ ἔτρεξα εἰς Διζόνην, ὅτε, ὡς κλέπτης, ἤρπασα ἐκ τοῦ δωματίου τῆς δουκίσσης τὸ τέκνον τοῦ ἀσπύδου ἐχθροῦ

μου, ὦ! δὲν εἶχον ἄλλο κατὰ νοῦν ἢ τὴν ἐκδίκησιν! Νὰ τιμωρήσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀφαιρῶν τὸ τέκνον του, ὅπως ἐκεῖνος ἀφῆρεσε τὴν εὐτυχίαν μου διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς μου, ἰδοὺ ποῖος ἦτο ὁ σκοπός μου!... Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ σκιά τῆς Αἰμέττης, ὡρὰ καὶ περίλυπος, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι μ' ἐβλέπε μειδίῶσα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ! Ἐφανταζόμην τὸν πανίσχυρον δοῦκα, ἐγειρόμενον τὴν πρωίαν καὶ εὐρίσκοντα τὸ λίκνον κενόν... Καὶ ἡσθάνομην ἀγαλλίασιν ἀναλογιζόμενος ὅποια λύπη θὰ κατελάμβανε τὴν ψυχὴν του, μὴ βλέποντος τὴν θυγατέρα του! Ἀχ! ἄτιμε δοῦξ, δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης ποτέ, ἐνόησες; ποτέ! Εἶναι νεκρὰ δι' ἐσέ, νεκρὰ διὰ τὴν μητέρα της, νεκρὰ δι' ὅλους! Ζῇ μόνον δι' ἐμέ, ὅστις, θεωρῶν αὐτὴν καθ' ἐκάστην, καὶ βλέπων αὐτὴν ὡραίαν ὡς τὸ θῆμά σου, κατὰπινω σιωπῶν τὰ δάκρυά μου, τὰ ὁποῖα πρὸ δέκα πέντε ἡδὴ ἔτων κρύπτω ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ αἰσθάνομαι, ἐγὼ ὁ δῆμιος, ἐγὼ ὁ καταδικασμένος, ὅτι εὐρίσκω παρηγορίαν, ὅτι εὐρίσκω τὴν λήθην τῶν δυστυχῶν μου εἰς τὴν μοναξίαν!

Καί, ταῦτα λέγων, ἀπέμασσε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος.

— Χωρὶς αὐτὴν, ἐπανελάθε, καὶ τὸν Ὀλιβιέρον, τὸ τέκνον ἐκεῖνο, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπησε καὶ μ' ἐπεριποιήθη, χωρὶς τὸ προσφιλὲς αὐτὸ τέκνον, τὸ ὅπουτον ἔχω καθήκον καὶ αὐτὸ νὰ ἐκδικηθῶ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἰμ' ὡρὰ νὰ ζήσω... ὦ! ναί! ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἀπὸ πολλὸν καιρὸν θὰ ἐγκατέλειπον τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δαίμονες μ' ἐρρίψαν!... Ἀχ! ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀποστέλλων μοὶ ἕνα παράφρονα ἔρωτα, ἔνοχον καὶ ἄνευ ἐλπίδος!... Ὁ ἔρως οὗτος εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς νὰ το ἐνόησω, καὶ μ' ἐκυρίευσεν καθ' ὅλοκληρίαν... Καὶ ἐν τούτοις εἰμαι γέρων! εἰμαι ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων!... καὶ ἀγαπῶ, λατρεύω τὴν Ζολάνδην! Ἀχ! ἄχ! ἄχ!...

Καὶ ἤρξατο γελῶν σπασμωδικῶς.

— Ὑπαγε, ἐρωτότροπε καὶ ὠραῖε νέε! Ὑπαγε! δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ τὴν Ζολάνδην! Εἰς μάτην κοπιᾷσεις, ἡ Ζολάνδη δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἀκούεις; δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἀχ! εἰμαι κατηραμένος!... Ἄν κάμμίαν φορὰν, μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου, νέος τις, ὠραῖος καὶ εὐγενής, ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικόν μου καὶ τὴν ἐβλέπεν... ἂν τὴν ἠγάπα... ὦ, τότε...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλε κραυγὴν ἀγρίαν, καὶ ἠγέρθη ἀπειλητικὸς καὶ μαινόμενος.

— ὦ! τότε θὰ τὴν ἐφόνευσον!... θὰ ἐφόνευσον καὶ τοὺς δύο ἀσπλάγχχνους... ναί! ἀφοῦ δὲν εἶσαι δι' ἐμέ, δὲν θὰ ἦσαι διὰ κανένα... διὰ κανένα, ἐννοεῖς; διὰ κανένα!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἡ στέγη τῆς οἰκίας κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ δυστυχὴς ἐπανεπείσεν

ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκβαλὼν βαθύν στεναγμόν.

Ἡ Ζολάνδη εἶχε βιβλίον τι ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Δὲν ἀνεγίνωσκεν, ἀλλ' εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τινος σημείου, ρεμβή καὶ περίλυπος.

Ἀίφνης κρότος τις ἠκούσθη ἀναμέσον τῶν θάμνων.

Ἦτο ὁ Καπελούζος, ὅστις, ἰδὼν τὴν Ζολάνδην ἀκίνητον, εἰς τοιαύτην θέσιν, ἔστη καὶ παρετήρει αὐτὴν περιπαθῶς· εἴτα δέ, προχωρήσας μετὰ προφυλάξεως, ἵνα μὴ διαταράξῃ τὰς σκέψεις της,

— Τί ἄρα γε νὰ σκέπτεται; εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καί, πλησιάζας αὐτὴν ἐλαφρῶς, ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ζολάνδη, εἶπεν ὁ Καπελούζος χαμηλοφώνως.

Ἡ νέα ἀνεσκήρτησε πάραυτα καὶ παρέτήρησεν ἐκθαμβὸς τὸν Καπελούζον.

— Ἀ! εἶσαι σύ, πάτερ μου; Τῇ ἄλλῃ θεία εἰμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω.

Ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους της τούτους δὲν ἐνυπῆρχεν ἡ ἐκφρασις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν συνήθως μετεχειρίζετο.

Ὁ Καπελούζος ἠννόησε τοῦτο καὶ ἐφρικίασε.

— Τώρα ἐξυπνήσες, Ζολάνδη; ἐπανελάθε.

— Ναί, πάτερ μου. Κατῆλθον ἐνωρίς εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἀναπνεύσω τὴν πρωϊνὴν καὶ μυριβόλον αὔραν τῆς ἀνοιξέως καὶ ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν καὶ μελωδικὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν!...

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐστέναξε βραδέως.

— Πάσχεις, Ζολάνδη μου; εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Ὅχι.

— Εἶσαι πάντοτε εὐτυχής;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ αὕτῃ ἡ μοναξία δὲν σε δυσχερεστεῖ ποσῶς;

— Ὅχι· γνωρίζω ἄλλως τε ὅτι αὕτη εἶνε ἀναγκαία. Δὲν μ' εἶπες ὅτι ἐχθροὶ φοβεροὶ μᾶς περιστοιχίζουσι καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἐκακοποιήσουν, ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὑπάρχω;

— Ἀχ!...

— Τοῦτο θὰ διαρκέσῃ πολὺ;

— Τίς οἶδεν ἂν ὁ Θεὸς θέλει ἀκόμη νὰ μὲ τιμωρήσῃ!

— Λοιπὸν ἄς περιμένω. Ἀλλως τε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν τί ἔχω νὰ ἐπιθυμήσω, ἀφοῦ σὺ μ' ἀγαπᾷς καὶ εἶσαι τόσῳ καλός;

— ὦ! ναί, σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Καπελούζος, βαθέως συγκινηθείς.

— Λοιπὸν, ὅταν ὁπλίσθω δὲν θὰ φοβώμεθα τοὺς ἐχθροὺς μᾶς; καὶ θὰ μὲ δώσῃς τὴν ἐλευθερίαν μου; Δεῖν εἶνε ἀληθές, πάτερ μου;

— Ὅχι, τέκνον μου... Ἀχ! μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι μόνον κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας διέρχομαι μετὰ σοῦ, αἰσθάνομαι γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου! Ἀλλὰ καθήκοντά ὑψηλὰ μὲ καλοῦσιν ἀλλαχοῦ. Ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν πρωίαν... Ἀχ! Θεέ μου! καὶ ἂν ἤξευρες διατί;

— Διατί, πάτερ μου; Ὅποιον φοβερόν

μυστήριον κρύπτεις εἰς τὴν καρδίαν σου;

— Ἀργότερον θά το μάθης . . .

— Λυποῦμαι πολύ, πάτερ μου, νά σε βλέπω ὡχρὸν καὶ μελαγχολικόν . . . Εἰπέ μοι τοὺς πόνοὺς σου. Ἰσως δυνῆθω νά σε ἀνακουφίσω . . .

— Ναί . . . Ἰσως ἐντὸς ὀλίγου, ἂν ἐπιτύχη μία ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν ἔχω κατὰ νοῦν. Μὴ ἐκπλαγῇς, Ζολάνδη μου, ἂν δὲν ἔλθω νά σ' εἶδω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Μεγάλα συμβεβηκότα προετοιμάζονται, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι τὴν παρουσίαν μου. Ἄλλως τε, μὴ φοβῆσαι καθόλου, ὅπουδ' ἔποτε καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, πάντοτε θά ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ.

— Ὁ Θεὸς νά σε διαφυλάττῃ, πάτερ μου!

— Ἄν ὁ Θεὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖσαι, εἶνε δίκαιος, ἐλπίζω, Ζολάνδη, ὅτι θά με προστατεύσῃ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ Καπελούζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἡσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνεχώρησε στεναῶν βαθέως.

Θ

Ὅπου ἀποδεικνύεται, διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Βισκορνέ, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει ἐντελής εὐτυχία.

Ὁ εἰσερχόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς Παρισίους διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγρίου Ὁρωρίου, πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του, ἦν ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Μεγάλου Ἀγρίου Γεωργίου, κείμενον ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἐπήγγυτο τὸ ἱκρίωμα, ὅπερ, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ, εἶχε πλέον καταστῆ θέαμα σύνθετος καὶ κοινὸν εἰς τὰ ὄμματα τῶν Παρισινῶν.

Καί εἰς μὲν τοὺς δειλοὺς καὶ μελαγχολικοὺς ὁδοιπόρους, τοὺς ὁποίους τὸ θέαμα τοῦτο ἐτρόμαζεν, ὁ Βισκορνέ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου, εἰς ἀπάντησιν ἐδείκνυε τὴν ἐστίαν τοῦ ξενοδοχείου του, ἐφ' ἧς ἦσαν τοποθετημέναι διάφοροι κογχλάζουσαι ὀρειχάλκινοι χύτραι, καὶ τὰς ἐν τοῖς δωματίοις αὐτοῦ κλίνας, ἐφ' ὧν ἔβλεπέ τις ἐστρωμμένους παλλεύκους, ὡς τὴν χιόνα, σινδόνας, ὑποσχομένας νύκτα πλήρη ἡδέων καὶ τερψιθύμων ὄνειρων· εἰς δὲ τοὺς ψυχροὺς καὶ ἀδιαφόρους διαβάτας, οἵτινες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι καὶ οἵτινες διέβκινον ἐμπροσθεν τοῦ ἱκρίωματος ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγρίου Γεωργίου παρεῖχεν ἀληθῶς πᾶσαν περιποίησιν, προσφέρον ἀφρόνους εἰς τὸν Βαχχὸν σπονδὰς μέχρι βαθείας νυκτός.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγρίου Γεωργίου συνέκειτο ἐκ τριῶν ὀρόφων· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην, οὗσαν ἰσόγειον, ὑπῆρχε τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ φαγητοῦ, λίαν φιλοκάλως διασκευασμένη, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἦσαν τὰ δωμάτια τοῦ ὑπνου, καὶ εἰς τὴν τρίτην κατ' ἄρτι ὁ κύριος Βισκορνέ μετὰ τῆς κυρίας του, ὠραίας καὶ θελκτικωτάτης γυναικός.

Ὁ Βισκορνέ ἦτο πεντήκοντα ἔως πενήκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας. Ὑψηλός, ἰ-

σχνός καὶ πελιδνός, τὰ χεῖλη του οὐδέποτε ἐμειδίων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του οὐδέποτε ἐδάκρυον. Οὐχ ἦτον ἦτο ἀνθρωπὸς ἐργατικός. Γεννηθεὶς εἰς τι μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς Δυρηλίας, ἐγκατέλειψεν αὐτὸ μικρὸς ἐτι ὢν καὶ ἔλθων εἰς Παρισίους εἰς ἤλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἀγρίου Γεωργίου ὡς καθαριστὴς τῶν χυτρῶν· καθ' ὅσον δ' ἡλικιοῦτο, προὐβιβάζετο εἰς διαφόρους βαθμοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν ἠῤῥακέν· ἡ ἀντιμισθία του, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲ λεπτὸν ἐξώδευε. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, συνέλεξε ἀρκετὰ χρήματα, δι' ὧν ἡγόρασε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγρίου Γεωργίου. Ἦτο μὲν εἰς ἄκρον φιλαργυρος, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰς πληρωμὰς του.

Ἀπαξ ἀποκατασταθεὶς, ἀπεφάσισε νά νυμφευθῇ. Ἐγγώριζε μὲν ὅτι ἦτο δυσειδής, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζετο διὰ τοῦτο. Ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πλούτη του θά ἐδεδείκνυν πολλὰς νεάνιδας, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἡπατάτο οἰκτρῶς, διότι πολλὰς εἰς ἑξέως προσέφερε τὴν χεῖρά του, ἠρνήθησαν αὐτήν.

Ἐπὶ τέλους ἤρξατο ἐννοῶν τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων φάσιν, ὅτε ἐξ ἀδελφός τούτις κάτοικος εἰς Πιθιδιέρην, ὅστις ὤφειλεν αὐτῷ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, ἀπέθανε χωρὶς νά τῳ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. τὸν ἀντίον ἀπηύθυνεν αὐτῷ ἐπιστολήν, ἐν ἧ παρεκάλει αὐτὸν νά τείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς τὴν δεκαοκταετίδα θυγατέρα του Ἰακωβίαν, ἥτις, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἀπέμενεν ἔρμος εἰς τὸν κόσμον καὶ τῶν πάντων ἐστερημένη.

Ὁ Βισκορνέ, ἔλθων πάραυτα εἰς Πιθιδιέρην καὶ ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἐξαισίᾳ καλλονῇ τῆς νέας, ἠράσθη ἀμέσως αὐτῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νά τῇ προτείνῃ ὅτι, ἂν δὲν συγκατετίθετο νά νυμφευθῇ αὐτόν, θά ἐπῶλει ἐπὶ δημοπρασίᾳ καὶ τὸ τελευταῖον ὑποκάμισον τοῦ πατρός της, ὅπως λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ φάσματος τῆς πενίας, ἡ δυστυχὴς Ἰακωβίνα ὑπέκυψε, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μεγάλου Ἀγρίου Γεωργίου, ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής, παρουσίαζεν εἰς τοὺς πελάτας του τὴν ἀξίεραστον σύζυγόν του.

Ἀλλ' ὅσῳ εὐτυχὴς καὶ ἂν ἐνομίζετο παρὰ πάντων, τοσούτῳ ἡσθάνετο ἑαυτὸν δυστυχῇ ὁ ταλαίπωρος Βισκορνέ, διότι φοβερὸν πάθος κατέτρωγε τὴν καρδίαν του . . . Ἦτο ζηλότυπος· ἡ δὲ ζηλοτυπία του αὕτη, ὀφείλομεν νά τὸ ὁμολογήσωμεν, οὐδόλως προήρχετο ἐκ πραγματικῆς αἰτίας, διότι ἡ Ἰακωβίνα ἦτο ἀληθῶς ἐνάρτετος.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ τῶν πολιτικῶν του ἰδεῶν, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἀγρίου Γεωργίου ἐβδελύσσετο σφόδρα τὸν στρατάρχην Δ' Ἀρμανιάκ, εἶχε δὲ κηρυχθῇ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη καιροῦ ὑπὲρ τοῦ κόμματος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰακωβίνα, ἥτις ἐκάθητο πάντοτε πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ συ-

ζύγου της, εἶχε, κατὰ τὸ σύνθετος, τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ τὸ πρόσωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς χειρὸς της, παραδεδομένη εἰς βαθεῖας συλλογισμούς.

Τί ἄρά γε ἐσκέπτετο;

Τίς οἶδεν!

Ἰσως ἐσκέπτετο ὅ,τι σκέπτονται αἱ νέαι τῆς ἡλικίας της, ἡ ὅ,τι σκέπτονται αἱ γυναῖκες ἐκείναι, αἵτινες ἔχουσι κακὸν σύζυγον . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς ἤλθεν ὁ Βισκορνέ.

— Ἰακωβίνα!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκήρτισε.

— Τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ;

— Τίποτε, φίλε μου, τίποτε . . . ἐσκέπτόμην . . .

— Ὁραία ἐνασχόλησις διὰ μίαν ξενοδόχον! . . . Ἀκουσ' ἐδῶ! Ἐλαβες τὸν λογαριασμόν τῶν τριῶν ἐκείνων νέων;

— Ναί, φίλε μου . . .

— Διέταξες νά ἐτοιμασθῇ τὸ δωμάτιον τῶν δύο ἄλλων νέων, τοὺς ὁποίους μὰς ἐσύστησεν ὁ Καπελούζος;

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἑτοιμον.

— Πῶς! ἀκόμη; . . . Διάβολε! οὕτω λοιπὸν ἐκτελεῖς τὰς διαταγὰς μου;

— Ἀλλὰ . . . σὲ βεβαίῳ . . .

— Τίποτε, τίποτε . . . Μήπως εἶνε κατι τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐσῆκασε τὸν νοῦν;

— Ἐμε;

— Ναί, ναί, σέ . . . Μ' ἐνόμισες Ἰσως διὰ τυφλὸν ἢ δι' ἀνόητον; . . . Ἀπὸ πολλὸν καιρὸν παρατηρῶ εἰς σέ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἀρέσουν. Ἐννοεῖς, κυρία; Εἰμαι ζηλότυπος, τὸ γνωρίζεις! Καὶ ἂν κάμμιαν φορὰν ἔβλεπα τίποτε . . . ἀλλοίμονον εἰς σέ!

Καί, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἤγειρε τὴν χεῖρά του κατ' αὐτῆς, ὅτε, κατ' ἐκείνην ἀκροῖως τὴν στιγμήν, εἰς ἤλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δύο νέοι, τοὺς ὁποίους οὗτος δὲν παρετήρησεν καὶ ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐκράτησε σθεναρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου, ἐτοίμην νά καταπέσῃ ἐπὶ τῆς ἀτυχούς Ἰακωβίνης.

— Ἐ! σύντεκνε, εἶπεν ἡσύχως ὁ νέος, ὅστις ἦτο ὁ Ζεβάν, οὕτω μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ἐδῶ πέρα!

Ὁ Βισκορνέ ἦτο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς. Ἡ δὲ Ἰακωβίνα παρετήρησεν εὐγνωμόνως τὸν νέον, οὕτινος ἡ αἰφνιδία ἀφίξις ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κτυπημάτων τοῦ συζύγου της.

— Μὴ ἀνακατεύεσθε εἰς ξένους ὑποθέσεις, παρακαλῶ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Βισκορνέ.

— Τὸ ἔργον μας εἶνε, κύριε, εἶπε τότε ὁ Ὀλιβιέρος, νά τιμωρῶμεν τοὺς ἀχρεῖους καὶ νά ὑπερασπιζώμεθα τοὺς ἀδυνάτους.

— Πολὺ καλὰ, κύριοι, πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Βισκορνέ τεταραγμένος . . . Ὑπαγε, Ἰακωβίνα! . . . Εἶνε σύζυγός μου καὶ πιστεύω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα . . .

— Σύζυγός σου; διέκοψεν ὁ Ζεβάν, τὸσῳ τὸ χειρότερον . . .

— Ἀς ἀφήσωμεν τῶρα αὐτά, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἡδέως. Εἰπέ μας, εἰμεθα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγρίου Γεωργίου;

— Μάλιστα, κύριοι! —
 — Καὶ ὁ ξενοδόχος; —
 — Εἰμ' ἐγώ! —
 — Ὁ κύριος Βισκορνέ; —
 — Μάλιστα. —
 — Μὰς ἐπεριμένετε, δὲν εἶν' ἄλληθές; —
 — Πόθεν ἔρχεσθε; —
 — Ἐκ Τιυρκίνης. —
 — Τίς σας ἐστειλὲν; —
 — Τὸ μίτος. —
 — Τί ζητεῖτε; —
 — Ἐκδίκησιν. —
 — Πολὺ καλὰ εἶπεν ὁ Βισκορνέ, σας ἐπερίμενα... θὰ ἦσθε βέβαια κουρασμένοι; —
 — Ὦ! πάρα πολὺ, εἶπεν ὁ Ζεβάν. —
 — Θὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἐρρίκε! —
 — Θαλαμηπόλος τις εἰσῆλθεν. —
 — Ὁδήγησον τοὺς κυρίους τούτους ὅπου ἡξεύρεις. —
 — Οἱ δύο νέοι ἐξήλθον, προηγούμενου τοῦ θαλαμηπόλου.

I

Ὅπου ἐπανευρίσκομεν ἀρχαῖον φίλον, παραδόξως ἀλλοιωθέντα.

Οἱ δύο φίλοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς των περιήρχοντο ἀσκόπως τὴν πόλιν· ἕκαστην δ' ἐσπέραν ἐπανερχόμενοι, ὁ μὲν Ὀλιβιέρως ἡρώτα τὸν Βισκορνέ ἂν ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ μυστηριώδους φίλου των, ὁ δὲ Ζεβάν ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς πολυτίμου υἱείας τῆς ὥραιας ξενοδόχου.

Καὶ ὁ μὲν Βισκορνέ ἀπῆντα ἀποφατικῶς, ἡ δὲ Ἰακωβίνα ἐμεῖδιά εἰς τὰς ἐρωτοτρόπους ἐρωτήσεις τοῦ Ζεβάν.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ Ὀλιβιέρως καὶ ὁ Ζεβάν, ἀπηυδῆσαντες ν' ἀναμένωσιν εἰδήσεις παρὰ τοῦ ἀγνώστου φίλου των, ἐκλείοντο εἰς τὸ δωμάτιόν των, ὁ μὲν βυθιζόμενος εἰς διαφόρους συλλογισμούς, ὁ δὲ συνεχίζων ποιήματι, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ εἶχε διακόψει· ὅτε δ' ἡ ἐμπνευσις ἐγκατέλειπε τὸν ποιητὴν μας, ἔτρεχεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἵθουσαν, συνωμίλει ἐπ' ὀλίγον μετὰ τῆς Ἰακωβίνης καὶ ἐπανήρχετο πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποιητικῆς θερμότητος.

— Πρόσεξε καλὰ, Ζεβάν, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρως. Φοβοῦμαι μὴ πως ἐννοήσῃ τὰς ἐρωτοτροπίας σου ὁ Βισκορνέ καὶ τότε...

— Δὲν βαρύνεσαι, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ζεβάν... Ἀκουσε τώρα ὀλίγους στίχους, τοὺς ὁποίους ἔγραψα τὴν νύκτα, ὅτ' ἐκοιμάσσο, καὶ ὅττινες ἀπευθύνονται εἰς σέ. Θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμην σου.

Καί, λαβὼν ὕψος θεόπνευστον, ὁ Ζεβάν ᾄδει.

Οἱμοὶ! δὲν εἶδον ἐπὶ γῆς ἄλλην ὥραιότεραν
 Ἐκείνης, ἥς τινος τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ καίει.
 Καὶ αἰσθάνομαι ἐγγίζουσιν τὴν φοβερὰν ἡμέραν,
 Καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ τάφου μου τὸ δάκρυ σου θὰ ρέει...

— Σιώπα, σιώπα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρως, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ποιητικὸς στεναγμούς. Ἀλλως τε πιθανὸν νὰ μας ἀκούσῃ ὁ Βισκορνέ, καὶ τότε...

— Δειλέ! διέκοψεν ὁ Ζεβάν, τί θὰ μας κάμῃ; Τί τὰ θέλεις, ἀδελφέ μου. Ἀγαπῶ

τὴν Ἰακωβίαν καὶ ἔχω πεποιθήσιν ὅτ' καὶ αὕτῃ μὲ ἀγαπᾷ.

— Τόσω, τὸ χειρότερον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς Παρισίους ἔχομεν ἄλλας σπουδαῖοτέρας ὑποθέσεις...

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐσιώπησαν, παρδιθεῖς ἕκαστος εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρως ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, καταλιπὼν τὸν Ζεβάν κοιμώμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ μὴ λησμονήσας νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ξιφὸς του.

Ἀς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Ὀλιβιέρων περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν πλατεῖαν Μωβέρ, ἔρημον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ἄς μεταφέρωμεν τὸν ἀναγνώστην μας ἐπὶ τινος σκηνῆς, συνήθους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μονσορώ διέσχισε τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν ἐν μέσῳ συγχαρητηρίων εὐχῶν.

Ὁ Βουσύ ἐκινήθη, ὅπως πλησιάζῃ τὸν δούκα, ἀλλ' οὗτος, ἰδὼν τὸ κίνημά του, προέλαθεν αὐτόν, ἀφήσας τὸ παραπέτασμα νὰ ἐπαναπέσῃ, ἐνῶ συγχρόνως ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἠκούσθη ὁ τριγμὸς τῆς κλειδὸς εἰς τὸ κλειθρον αὐτῆς.

Ὁ Βουσύ ἠσθάνθη τὸ αἷμα συρρεόν εἰς τοὺς κροτάφους καὶ τὴν καρδίαν του. Ἡ χεὶρ του, συναντήσασα τὴν ἀπὸ τῆς ζώνης του ἡρτημένην σπάθην, ἔσυρεν αὐτὴν μηχανικῶς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ κολεοῦ, διότι τὰ πάθη τοῦ ἦσαν ἀκατασχέτως ὁρμητικὰ· ὁ ἔρως ὅμως, ὥστις ὤθησεν αὐτόν εἰς τὸ βίαιον ἐκεῖνο κίνημα, παρέλυσε τὴν ὁρμὴν του· θλίψις πικρά, βαθεῖα, κατεσίγασε τὴν ὁρμὴν του.

Ὁ Βουσύ ἐννοήσας, ὅτι, ἐὰν παρέμενεν ἐκεῖ, ἤθελεν ἐκδηλώσει τὴν ἀνόητον θλίψιν του, ἠκολούθησε τὸν διάδρομον, ἔφθασεν εἰς κρυφίαν κλίμακα, κατήλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδρου, ἵππευσε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὁ βαρόνος καὶ ἡ Ἀρτεμις προσεδόκων τὴν ὑπὸ τοῦ Βουσύ ὑπεσχρημένην ἀπάντησιν, ἀλλ' εἶδον αὐτὸν ὥρῳ, τεταραγμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς αἰμοστικτούς.

— Κυρία, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, περιφρονήσατέ με, μισήσατέ με ἐνόμιζον, ὅτι εἶμαι τι εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐδὲν εἶμαι· ἐφρόνουν, ὅτι ἡδυνάμην τι, πλὴν οὐδὲ τὴν καρδίαν μου δύναμαι ν' ἀποσπάσω. Κυρία, εἰσθε σύζυγος τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, σύζυγος νόμιμος καὶ ἀνεγνωρισμένη, ἥτις μέλλει νὰ παρουσιασθῇ ἀπόψε εἰς τὴν αὐλὴν. Εἶμαι ὅμως ἀτυχὴς πρελλός, ἀθλιὸς παράφρων, ἡ μάλλον, ὡς ἐλέγετε, κύριε βαρόνε, ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού εἶναι ἀνανδρος καὶ ἀτιμος.

Ἐγκαταλείψας δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα ἐντρόμους, ὁ Βουσύ, ἔξαλλος ἐκ

τῆς θλίψεως, μεθυσμένος ἐκ τῆς μανίας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐδύθησε τοὺς πτερνιστῆράς του εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, ἀγνοῶν δὲ ποῦ διηυθύνετο, ἀφίνων ἐλεύθερα τὰ ἦνιά καὶ μὴ μεριμνῶν ἢ νὰ συγκρατῇ τὴν καρδίαν του, διὰ τῆς συσπωμένης δεξιᾶς του, ἀνεχώρησεν, ἐνσπείρων καθ' ὁδὸν τὸν τρόμον.

ΓΛ'

Τί συνέβη μετὰ τὸ ἐξοχωτάτου δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ.

Εὐκαιρον εἶναι νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὥς πρὸς τὸν Βουσύ αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῶν τρόπων τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

Ὅτε ὁ δούξ, μετὰ τὰς παρακελεύσεις τοῦ εὐπατρίδου του, ὑπεδέχθη τὸν Μονσορώ, ἦτο εὐμενέστατα διατεθειμένος ὑπὲρ τῶν σχεδίων ἐκείνου. Ἡ εὐερέθιστος χολὴ τοῦ ὑπερεξεχειλίσε τῆς ὑπὸ τῶν δύο δεσποζουσῶν αὐτῆς παθῶν τετραυματισμένης καρδίας του, ἡ φιλοτιμία τοῦ δουκὸς εἶχε προσβληθῇ, ὁ δὲ φόβος τοῦ σκανδαλοῦ, δι' οὗ ὁ Βουσύ ἠπέλκει ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου δὲ Μεριδὸρ, ὑπεδαύλιζε τὴν ὁρμὴν τοῦ Φραγκίσκου.

Τῷ ὄντι, δύο αἰσθήματα τοιαύτης φύσεως συνδυαζόμενα, προξενούσιν ἐπιφόβους ἐκρήξεις, ὡσάκκις ἡ ἐγκλείουσα αὐτὰ καρδία, ὁμοία πρὸς βόμβαν πλήρη πυριτίδος, εἶναι στερεῶς πεπλασμένη καὶ ἐρμητικῶς κεκλεισμένη, ὥστε ἡ πίεσις νὰ διπλασιαζῇ τὴν ἐκρήξιν.

Ὁ κύριος δ' Ἀλανσὼν, λοιπόν, ὑπεδέχθη τὸν μέγαν κυνηγὸν μὲ τὸ πρόσωπον τόσον αὐστηρόν, ὅπερ προϋξέειν τρόμον καὶ εἰς τοὺς τολμηροτέρους τῶν αὐλικῶν, διότι ἦσαν γνωστὰ αἱ πρὸς ἐκδίκησιν ἐπινοήσεις τοῦ Φραγκίσκου.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μ' ἐζήτησεν; εἶπεν ὁ Μονσορώ λίαν ἡρεμὸς καὶ προσηλὼν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ταπήτων τῶν τοίχων, διότι, γινώσκων νὰ χειρίζεται τὴν ψυχὴν τοῦ πρίγκιπος, ἐμάντευεν ὁποῖον πῦρ ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίπαστον ἐκείνην ψυχρότητα.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς στάσεως τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, οὐδεὶς ὑπάρχει ὀπισθεν τῶν ταπήτων· δυνάμεθα νὰ συνδιανεσθῶμεν ἐλευθέρως καὶ ἰδίως εἰλικρινῶς.

Ὁ Μονσορώ προσέκλινε.

— Διότι εἰσθε ἀγαθὸς ὑπηρέτης, κύριε, μέγαλε κυνηγὸς τῆς Γαλλίας, καὶ εἰσθε ἀφωσιωμένος εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος, κύριε· ὑμεῖς περὶ τούτου μὴ ἐπληροφορήσατε περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ συνωμοσιῶν καὶ μὲ συνεδράμετε εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου, λησμονοῦντες τὰ συμφέροντά σας καὶ κινδυνεύοντες τὴν ζωὴν σας.

— Ὑψηλότης!

— Τὸ ἡξεύρω. Τελευταῖον ἐτι, πρέπει νὰ σας τὸ ἐνθυμίσω, διότι, τῇ ἀληθείᾳ,